

end de er, ikke andet end Bagklogskab. Man er tilbøjelig til nu bagefter Krigsperioden altid at regne med, at man forud vidste, at den vilde vare 4—5 Aar, og at man kunde træffe alle Dispositioner derefter, medens det virkelige Forhold er det, at alle Mennesker fra Krigens Begyndelse og til dens Slutning ventede, at den vilde ophøre i Løbet af de næstkommende Maaneder, og at alle Dispositioner ogsaa maatte træffes derefter. Naar nu den højtærede Minister i sine Bemærkninger sagde, at han af Hensyn til Postvæsenets almindelige økonomiske Stilling maatte afvise enhver Tanke om en almindelig Nedsættelse, saa vil jeg i dette Øjeblik for saa vidt bøje mig derfor, som jeg vil anbefale Tinget at stemme for Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, men jeg vil gerne tilføje, at jeg tror ikke, Ministeren har Ret, og jeg vil benyttet dette som Udgangspunkt for en Opfordring til Ministeren til inden alt for længe at benytte sig af den Bemyndigelse, der gives ham i dette Lovforslag. Jeg tror, den Betragtning, der gøres gældende fra Ministerens Side, at høje Takster kan virke hemmende for Forbruget, i det praktiske Liv gør sig gældende i langt højere Grad, end Postvæsenet og Ministeren aabenbart regner med, og jeg vil advare Ministeren imod alt for stærkt at lytte til Etatens Betragtninger i saa Henseende, thi ganske naturligt bliver disse Betragtninger bestemt af en Ængstelse for, at en Nedsættelse af Taksterne skal fremkalde større Underskud, vanskeligere Drift og en vanskeligere Stilling for de Mennesker, som arbejder indenfor denne Etat. Men hvis Ministeren vil lægge Øret til og lytte til de Stemninger, der raader blandt den store almindelige, arbejdende og producerende Befolkning i dette Øjeblik, vil han opdage, at der er meget stærke Krav fremme om Nedsættelse af Taksterne i Almindelighed baade for Jernbanernes og for Postvæsenets Vedkommende. Der er ganske sikkert ikke mange blandt dem, der driver Forretning i dette Land, som ikke — jeg havde nær sagt daglig — griber sig i at undlade en eller anden Disposition af Hensyn til Taksterne, og dette opfordrer i allerhøjeste Grad til at nedsætte dem.

Naar man nu ser paa Taksterne, paa Lokalportoer for almindelige Breve, 10, 15 og 60 Ø., og Landsportoer, 20, 30 og 60 Ø., synes de første Takster, 10 og 20 Ø., ikke at være for høje i Forhold til det almindelige Prisniveau, og er det vel heller ikke, men der er sket det, at man har indført en Tredeling, hvor man før kun havde to Klasser, og denne

Tredeling betyder i det praktiske Forretningsliv en meget væsentlig Forhøjelse af Taksterne. Dette, at man for et Brev, som vejer over 50 g, hvad et Brev let kan komme til, maa betale 30 Ø. Landet over, og for et Brev, der vejer 1/4 kg, skal helt op til 60 Ø., er et Forhold, som — det kan Ministeren være ganske sikker paa — i Øjeblikket, hvor man regner med Smaabeløb i de allerfleste Husholdninger og Forretninger, nedsætter Brugen i en meget betydelig Grad. Der er jo baade ved Lønreduktioner og Indskrænkninger indført betydelige Besparelser i Postvæsenets Administration i indværende Aar; ogsaa dette maa opfordre Ministeren til snarest muligt at foretage Lettelser paa disse Omraader. Det samme, jeg her har anført, gælder ogsaa Postanvisninger og Postopkrævninger; navnlig naar det drejer sig om meget smaa Beløb, vil den Procent, der betales for Forsendelsen, være meget høj, ja, for høj.

De Bestemmelser, der er indført i Lovforslaget om Postvæsenets Eneret, kan jeg tiltræde. Jeg tror, det er nødvendigt her at sætte skarpe Grænser og skarpe Regler, da Postvæsenet maa have denne Eneret. Det er stadig saaledes, at den enkelte Borger naturligvis selv har Lov at besørge sin Post, paa hvilken Maade han vil; det, der forbydes, er Sømmenslutninger. Jeg synes, det er rigtigt at holde fast herved; har man først tilladt Sømmenslutninger, vil det være umuligt i det praktiske Liv at trække en Grænse mellem Sømmenslutninger, der driver Virksomheden som Erhverv, og Sømmenslutninger, der ikke gør det. Der vil altid være en Fordel ved saadanne Sømmenslutninger, det vil sige, man vil tjene derpaa, og saa er det faktisk Erhverv, i sit Væsen i alt Fald. Derfor kan jeg billige de Bestemmelser, der indføres her, idet jeg naturligvis kan slutte mig til det ærede Medlem, som talte for Socialdemokraterne, naar han hævder, at Postvæsenet har Pligter, hvilket det heller aldrig nogen Sinde vilde falde Regeringen eller Postvæsenet ind at bestride; men en saadan Eneret understreger særlig disse Pligter og opfordrer Postvæsenet fra den øverste til den nederste Funktionær til at forstaa, hvor alvorlige disse Pligter er, naar hele Virksomheden er knyttet til en saadan Eneret. — Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Jeg takker de forskellige Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget, og jeg skal ikke derudover gøre mange Bemærkninger. Jeg kan sige, at den